

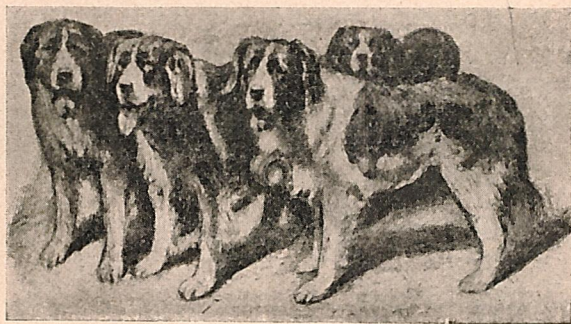
Тукъ стотини сѣрдца клѣти
 Да тупятъ сж спрѣли;
 Тукъ—в'грѣспитѣ, пѣтнйци завѣти
 Сж остави подѣ снѣга дсбели.

Мракъ е страшенъ, вихри снѣжни виятъ,
 А пѣкъ горѣ калугери— в'монастирь се кривятъ!

Единъ е алпийскиятъ спасителъ само
 За пѣтника злочестъ—подѣ снѣга примрѣлъ,—
 —Монастирско куче, научено тамо,
 За помощъ да дири пѣтникъ вледенѣлъ . . .

Завие ли буря и върхъ люто зафучи,
 Всѣко куче монастирско ту завие, ту скимчи.

И калугери бернадски
 Знаятъ дълга си тогазъ:
 Храбри кучета, другарски,
 За пѣтъ стѣгагъ в'тоя часъ.

И въ мигъ на врата на всѣко вече
 С'винце лѣковито буренце виси,
 А слѣдъ туй имъ калугерътъ грѣмливо изрече:
 —„Хайде, напрѣдъ!... Падналий иди спаси!“...

Нощъ е тъмна, студъ рѣзливо
 Шиба кучета безъ милость,
 А тѣ стѣпятъ прѣдпазливо —
 Душатъ прѣспитѣ с'грижливость . . .